

Priviți la Domnul!

Priviți la Domnul!

Oamenii sunt descurajați și se tem. Nu sunt întemeiate temerile lor? Totul se întuneacă, atât pe teren religios, cât și în domeniul social și politic. Pentru noi, credincioșii, toate acestea sunt indicii că răscumpărarea noastră se apropie. Să ne ridicăm capul și să privim înainte peste cele vizibile! Luceafărul apare în ceasurile cele mai întunecoase ale nopții.

Hristos vine! El vine pentru cei mântuiți, ca să-i elibereze din această lume neliniștită, tulburată și dezorientată pentru a-i duce în locul acela plin de pace și de fericire. El îi va duce în odihna, bucuria și binecuvântările Sale.

Când a venit pentru prima dată pe acest pământ, existau inimi pline de nădejde, care îl așteptau pentru a-i spune bun venit. Un Simeon și o Ana țineau cu tărie la promisiunea Sa și așteptau nerăbdători împlinirea ei (Luca 2.25-38). Cu 500 de ani înainte de aceștia, profetul Maleahi prorocise: „Și Domnul pe care-L căutați va veni deodată în templul Său” (3.1). Cum a reacționat Ana? Ea nu s-a îndepărtat de templu. Deși nu aparținea de seminția lui Levi, de seminția preotească, templul era domiciliul ei. Anii treceau, dar ea aștepta. Seara se retrăgea la odihnă așteptând răsăritul Soarelui dreptății. Când se trezea dimineața, își spunea: „Poate astăzi!” Timpul nu-i putea micșora nici dorința arzătoare după Mesia, nici așteptarea permanentă a venirii Sale. Nădejdea o influența întotdeauna și pretutindeni.

Această dorință arzătoare după Domnul ei absent a determinat în viața ei efecte practice. Ana nu s-a izolat de ceilalți. Ea îi cunoștea pe cei care așteptau răscumpărarea și le vorbea despre Hristos, pentru că El era tema ei. Inimi obosite există peste tot în jurul nostru. Avem noi iscusința sau dorința să le spunem un cuvânt la timpul potrivit, să le vorbim despre Domnul Isus și despre dragostea Lui salvatoare? Există ceva mai înălțător decât a vorbi despre Cel care a coborât din înălțimea slavei pentru a aduce răscumpărarea prin sângele Său?

Ana nu era o visătoare. Ea lucra și în același timp nădăjduia. Zi și noapte era caracterizată de o slujbă neobosită. Ea postea și se ruga și, plină de abnegație, îl aștepta pe Domnul ei.

Multe femei creștine se întreabă: „Cum îl pot sluji Domnului într-un mod plăcut Lui?” Nu ne dă exemplul Anei un răspuns? Chiar și cel mai tânăr credincios poate stăruie în rugăciune. Dacă ai neglijat până acum această slujbă, atunci începe acum! Nu-i adu lui Dumnezeu rugăciuni generale, ci roagă-te pentru anumite persoane din poporul lui Dumnezeu pe care le cunoști! Dar nu te opri aici, ci extinde rugăciunile tale! Fii simplu și clar în rugăciunile tale! Pavel se ruga pentru credincioși și slujitori numindu-le numele în rugăciuni. Un exemplu bun, pe care îl putem imita!

Ana nu numai că se ruga, ci îl și lauda pe Dumnezeu. Bucuria îi umplea inima, iar lauda se revărsa de pe buzele ei. Însuși Domnul Isus îi făcea inima fericită, gata să cânte. Gura ei vorbea din plinătatea inimii, în care „clocoteau cuvinte pline de farmec”; limba ei era „ca pana unui scriitor priceput”. Virtutile și caracterile alese ale Domnului Isus erau subiectul laudelor ei. Ea putea spune ca Filip: „L-am găsit pe Acela despre care a scris Moise în lege și despre care au scris prorocii”. Inima ei se simțea impulsionată să laude și să preamărească Numele sfânt al Domnului Isus Hristos. Ea aștepta ziua în care orice suflare îl va lauda pe Domnul.

Mântuitorul nostru a stabilit un loc, în care ne vom întâlni cu El. Așa de arzătoare este dragostea Sa, încât va reveni în atmosfera care înconjoară pământul, pentru ca să-L întâmpinăm. Toți credincioșii vor fi atunci la El, dar, printre ei, Mireasa va ocupa un loc deosebit în apropierea Sa. Ea nu va împărți cu El numai slava împărăției Sale, ci va savura în mod deosebit afecțiunile inimii Sale. Pentru ea, Persoana Sa va fi mult mai prețioasă decât toate darurile Sale. Ea își va găsi satisfacția în Mirele ei și bucuria în Casa Tatălui.

Vedem ceva din această satisfacție la Simeon, acel bărbat drept și temător de Dumnezeu, plin de dăruire față de Dumnezeu. Ca și Ana, și el aștepta mângâierea lui Israel. El a fost asigurat printr-o descoperire deosebită că „nu va vedea moartea” înainte de a vedea împlinirea nădejzii sale. Îndrumat de Duhul Sfânt, a venit la templu și l-a putut ține în brațele sale pe Copilașul sfânt Isus. El a văzut în acesta o lumină care să descopere popoarele și slava poporului Israel. Ceea ce a văzut i-a satisfăcut în așa măsură inima, încât a exclamat: „Acum eliberează în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, căci ochii mei au văzut mântuirea Ta”. O vorbire neobișnuită pentru un iudeu! Ce contrast față de Ezechia, care în fața morții a plâns cu amar (Isaia 38.3). Nu ne arată această exprimare a lui Simeon că există ceva mult mai bun decât împărăția cu toate slăvilile sale, ceva mai deosebit decât eliberarea și salvarea, ceva mult mai prețios ca a domni și a stăpâni? Persoana Domnului Isus îi acaparase atât de mult afecțiunile, încât toate celelalte păliseră în comparație cu El. Simeon putea să renunțe la speranțele sale iudaice, după ce văzuse în acel Copil sfânt mântuirea lui Dumnezeu și își găsisse satisfacția.

Da, Însuși Domnul nostru va veni! Înainte de a începe ziua împărăției Sale, vom avea bucuria sfântă și fericită să-i vedem fața, să fim cu El și asemenea Lui. Vom fi introduși chiar de El în intimitatea Casei Tatălui. Văzduhul va fi locul unde îl vom întâmpina, dar nu va fi locul nostru de destinație. Vom merge cu Domnul Isus acasă, la Tatăl, pentru a privi acolo slava Sa, pentru a-L vedea așa cum este. Desigur, pe lângă aceasta vom împărți cu El și slava, și binecuvântările împărăției de o mie de ani. Dar când aceasta se va sfârși, vom fi tot în prezența Sa binecuvântată, căci partea noastră este de a fi totdeauna cu Domnul.

Când se întuneacă, ne putem înălța capul cu certitudinea că răscumpărarea noastră se apropie. Ultima veste a Domnului Isus din slavă este: „Iată, Eu vin curând!”

* * *

Domnul îi lasă deseori pe credincioși să aștepte mult. Noe nu a putut grăbi desfășurarea potopului. Avraam nu a putut forța venirea lui Isaac. Iacov a trebuit să aștepte mulți ani împlinirea făgăduinței. Întreaga ceată a răscumpăraților, care dorește răpirea, a așteptat două mii de ani. Și totuși: „Cel care vine va veni și nu va întârzia” (Evrei 10.37).

Din revista „Halte fest“

clickbible.org